

Igračke.

Lepa zelena pomlad je bila prišla. Vse je zapuščalo zatohle sobe, hitelo vun — vun med cvetoče drevje in na cvetne livade — vun pod milo nebo, da se zopet enkrat nasrka svežega, pomladanskega zraka, po katerem je bilo že tako zelo zahrepeno srce.

Otroci so se prvi nehali drsati po peči in okoli nje. Niso jim bile več mar igrače, ki so jih dannadan kratkočasile v pusti zimi.

Grda otročja nehvaležnost! Vse igračke so pometali v kot, namesto teh so pa naložili na štirikolesen voziček grablje, lopato, vile in odpeljali vse skupaj vun pod milo nebo.

Tu pa ni konca ne kraja veselega rajanja, petja, vriskanja. Nekateri trgajo cvetice, drugi jih vežejo v vence, tretji se lepoticijo z njimi. Ko pa se na večer vrnejo vsi trudni in zaspani, se nihče ne spomni zimskih prijateljic — igračk, ampak drug za drugim zlezajo v mehke posteljice k sladkemu počitku.

Igrače se v kotu same dolgočasijo. Stavile so med seboj, katera izmed njih zna najbolj zehati. Na povelje ena, dve, tri so zazijale. Stavo je dobila lesena punčka, ki je odprla usta tako široko, da bi ji bil vržel lahko cel bonbonček v usta.

Ta je vobče zbujala med vsemi pozornost. Trdila je, da se zna postavljati na glavo, po rokah hoditi in po vrvi plesati.

Vse je radovedno strmelo v njo. Vsaka igračka bi jo najraje že gledala, kako se semintja vrti in pleše po vrvi.

Naprosili so jo, naj jim pokaže svojo spretnost na vrvi. Reš, ni se dala dolgo prositi in določila se je predstava na večer. Vrv je bila že napeljana okoli peči, kamor so domači obešali mokro obleko. Drugih priprav pa ni bilo treba.

Bližal se je čas predstave. Svinčeni vojaki od prostaka do častnika, porcelanske punčke v krasnih oblekah so se že šetali po pozorišču in nestrpno pri-

čakovali predstave. Ali lesene punčke ni od nikoder. Občinstvo se je jelo dolgočasiti, zato so konji najprej malo zaplesali.

Kar zažrmi po pozorišču glasen pozdrav. Po vrvi ob peči stopica po taktu godbe lesena punčka. Par pohodov semintja, pa je zadostovalo.

V drugič se prikaže z zamorčkom na hrbtu. Sedaj se je pa že tako gibko obračala na vrvi, da je nekaterim kar sapo zapiralo. Ko pa je konečno s prav elegantnim skokom skočila z vrvi, tedaj pa je zažrmelo po pozorišču in pohvale ni hotelo biti konca.

»Kako more biti vendar tako predrzna,« reče zavistno porcelanska punčka. A lesenka ji ni ostala dolžna odgovora, ampak jo zavrne:

»Četudi padem, se mi ne zgodi nič hudega; poberem se in zopet lahko splezam po vrvi — ker nisem porcelanasta, razumeš, sestra?«

L. Koželj.

Prvič na konju.

Francek! Francek! — Francek!« — Večajeva mama je klicala, toda Francka ni bilo od nikoder. Vedela je, da se je moral kam oddaljiti. Saj se je odzval drugače vedno takoj na prvi klic in je pritekkel vprašat, kaj mama želi. A danes! Ni ga bilo nikjer in mama ga je iskala s skrbnim očesom okrog hiše in po vrtu.

Večajev Francek je bil deček sedmih let. Pričel je letos obiskovati vaško šolo. Bil je priden ter nardarjen otrok, in gospod učitelj ga je bil prav vesel ter ga je večkrat pohvalil. Posebno veselje je imel Francek nad konji in je živo gledal vselej te lepe živali, kadar jih je srečal na cesti. Zaničljivo je vrgel v kot lesenega konja, ki mu ga je bil kupil lansko leto stric, in je pravil, da bi imel rad živega konja, ki zna tako lepó teči. Sédel bi nanj in zdirjal z njim kot blisk po cesti. To bi bilo veselje, to bi ga zavidali njegovi tovariši!